

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jen Besser and Shana Feste
DIRTY DIANA

Copyright © 2024 by Jennifer Besser and Quiet Girl Productions
All rights reserved.

Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05553-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Dirty
Diana*
Buđenje

**DŽEN BESER
ŠANA FESTE**

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Za Brajana i Bena

„Oklopna kola snova dovijaju se da nam omoguće tako mnogo opasnosti.“

– Elizabet Bišop, *Sleeping Standing Up*

Prolog

Izvan našeg šatora noć je mračna, duboka i potpuno vedra. Unutar njega, zatvaram oči i pokušavam da spavam. Međutim, tlo je hladno i tako tvrdo pod mojim leđima. Stiskam usne da ne bih cvokotala zubima.

Mora da je u tvojoj vreći za spavanje toplije.

Pomeram se na bok kako bih mogla da te vidim. Mesec je mlad, pa svetlost dolazi samo od zvezda. Boje te sanjivom nijansom – koža ti je glatka, izuzev na mestu na kome ti je tokom tri dana u pustinji izrasla brada. Oči su ti zatvorene, lice ti je okrenuto ka mrežastom otvoru šatora, a pune i savršene usne opuštено ti se osmehuju, kao da posmatraš zvezde u snu. Mora da ti je hladno, jer su ti ruke izvan vreće za spavanje, trijumfalno se odmaraju uz tvoje bokove. Nage i mišićave grudi podižu ti se i spuštaju ujednačenim ritmom.

Nismo imali seks nekoliko sati, ali mi se čini kao da su prošle godine.

Bila sam spremna na to da će dani u pustinji biti vrela, a noći hladne – ili sam bar slušala i klimala glavom dok si me na to upozoravao, a sad znam da to nije isto što i biti spreman. Potcenila sam vremenske uslove isto onako kako smo nešto ranije danas oboje potcenili stenovita brda koja nas okružuju. „Vrh i nije *baš* visok“,

rekli smo. „Popnimo se na vrh.“ Peo si se kao da ti sunce ne smeta, a da ja nisam bila s tobom, kretao bi se mnogo brže.

Pri vrhu smo prošli pored ulaza u jednu pećinu. Naglas sam se upitala šta živi u njoj. „Možda riđi ris“, rekao si i slegnuo ramenima. Pa sam i ja slegla ramenima i rekla: „Kul“, a onda začutala.

Uvukla sam se dublje u veću za spavanje i poželela da imam još jedan sloj odeće. U tvojoj vreći za spavanje *mora* da je drugačije. Zamišljam kako se uvlačim u nju. Međutim, nisam sigurna da želiš da te probudim. Naša veza je vrlo sveža, pa odmeravam svaki potez, kao da bi on mogao biti potpuno pogrešno protumačen – ako bih te probudila, to bi moglo značiti da ne razumem lične granice i važnost udaljavanja kako bi se izbalansirao intenzitet naše fizičke bliskosti. Ovi rani dani su opojni, ali isto tako klizavi i nesigurni.

Ta ushićenost traje već tri dana i oboje reagujemo i na najmanje stvari – lagano pušenje trave, bretelu grudnjaka koja mi sklizne niz rame. Iznova podižemo pogled s posla i hvatamo onog drugog kako zuri.

Uvukla sam ruke u rukave majice kako bih se dodatno ugrijala i kroz mrežasti krov šatora gledam u zvezde. Razmišljam o strmoj, stenovitoj stazi, o ulazu u pećinu. I riđem risu.

Sećam se vunene kape koju sam tako ležerno ostavila pored vatre u kampu. To je iznenada rešenje za moju nesanicu. Ugrejaće me. Moram je imati.

Izvlačim se iz vreće za spavanje, pazeći da te ne probudim, i otvaram rajsferšlus šatora kako bih se tiho iskrala u noć.

Vazduh je toliko hladan i oštar. U blizini se nalazi neka sova; glasna je i posmatra me dok napipavam put do svoje kape pored vatre u kampu koja gasne. Drveće na obodima našeg kampa ima plavičast odsjaj, a pored stopala mi promiče neka vrsta guštera. Toliko sam se lako uplašila da sam se zbog toga nasmejala.

Duboko udišem vazduh i pronalazim utehu u poslednjem žaru vatre, pružajući ruke ka njemu kako bih ih ugrijala. Dok mi se ramena opuštaju, udišem tu mirnoću.

„Dajana!“ Poskočila sam zbog zvuka tvog glasa. Grabiš me za ramena i pomeraš u stranu. Snop svetlosti tvoje baterijske lampe osvetljava drveće, preleće preko njega i zaustavlja se na paru očiju – svetlih i sjajnih, koje nas posmatraju. „Vrati se u šator.“

Širom sam otvorila usta, a potom lagano zakoračila unazad. Ona nas posmatra.

Nakon što smo ušli unutra, uperili smo svetlost napolje kroz prozor šatora i držali je uperenom sve dok se njegovo dugo, mačje telo nije odšunjalo u noć, ka brdima.

„Misliš li da će se vratiti?“

„Dobro smo“, kažeš, ali ti srce i dalje lupa u grudima, kao i moje. Proučavamo jedno drugo u tišini – očiju budnih i raširenih, a tela sleđenih. Moj smeh prvi prekida napetost, a zatim tvoj.

„To je bilo zastrašujuće“, kažeš.

„Istinski.“

Šator je mali, ali je razdaljina među nama iznenada prevelika. Pogled ti brzo s mojih očiju prelazi na moja usta. Proučavam ti grlo, čvrste mišiće tvojih ruku, tvoje lice.

Kad nam se usne dodirnu, shvatam da se tresem. Usta su ti topla i slana, a ljubimo se sve dok oboje ne osetimo kako mi telo zrači toplinom. Skidam majicu. Naginješ se unazad kako bi mogao da upiješ obline mojih grudi, meke i čežnjive pod bledim svetlom.

Otkopčavaš rajsferslus svoje vreće za spavanje i širiš je kako bi nam bila cebe. Ležemo na leđa, oboje nagi od pojasa naviše, i jedino nam se ruke dodiruju. Pokušavamo da usporimo ekstazu tog trenutka.

„Ne želim da se sutra vratimo u grad“, kažem. *Kada se vratimo, razmišljam, sve će ispariti, uključujući i nas.*

Posmatram noćno nebo, ali mi ti previše odvlačiš pažnju. Kada se okrenem kako bih te pogledala u lice, i ti si se već pomerio kako bi sreo moj pogled. Ležemo na bok i povlačiš me u sebe. Koža ti je topla, kao da si upravo ležao na suncu.

Povlačim pojas tvojih pantalona naniže preko tvojih kukova, a potom prelazim golom kožom stomaka preko tebe, osećajući kako postaješ čvršći.

Uzimam te u šaku i ti stenješ. „Gde sam?“, pitaš.

Osmehujem se i stiskam te čvršće.

„I šta radimo?“

Smejem se. „Sa svojim životom ili u ovom trenutku?“

Ljubiš me, nežno mi grickajući donju usnu. „I jedno i drugo.“

„Kampujemo.“ Potom dodajem: „A takođe ovde imamo i seks. Mnogo seksa.“

„Mmm, tako je“, mrmljaš, ljubeći me i dalje.

„I možda se krijemo od sveta.“ Prebacujem nogu preko tebe, a potom i celo svoje telo. „Ili nas možda niko ne traži.“ Možda nas nadgleda samo sova.

Šake ti kreću niz moja leđa, uvlače se u moje pantalone. „Ovo moramo skinuti“, kažeš.

Smešim se i podižem kukove kako bi mogao da me svučješ. „Kao i ovo“, kažeš, pa zajedno svlačimo moj veš kako bismo oboje bili nagi.

„Da li ti je još uvek hladno?“

Umesto odgovora širim noge, tek donekle, kako bih mogla da protrljam najtopliji, najmekši deo sebe o tvoju erekciju.

Zabacuješ glavu od zadovoljstva i grabiš me za kukove. „Volim da se krijem s tobom.“

„I ja.“ Ljubim ti trodnevnu bradu na obrazima. Privlačiš me još bliže, a tvoji duboki jauci ispunjavaju šator. *Takođe se zaljubljujemo*, dodajem, ali ne naglas.

Obmotavam noge oko tvojih, a potom privijam svoje telo uz tvoje. Potreban si mi u meni. To više nije želja, već potreba. Blago podižem telo i pomeram karlicu napred kako bi vrh tvog penisa ušao u mene. „Čekaj.“ Držiš me za kukove. „Dozvoli da te prvo dodirnem.“

Lagano se pridižeš iznad mene, naslanjajući se podlakticama na tlo pod nama. Širim noge više. Međutim, glavom mi pokazuješ da to ne činim. „Ne pomeraj se.“ Podižeš mi ručne zglobove i držiš ih na mestu iznad moje glave. Preplavljuje me talas toplote i pomeram se pod tobom u nadi da ću osetiti tvoju čvrstinu u sebi. Ponovo odmahuješ glavom. „Nema pomeranja“, šapućeš.

Puštaš mi ručne zglobove i rukama prelaziš po mojim bokovima. Ruke su mi slobodne, ali ne pomeram ih s mesta. Zatvaram oči. Sad smo oboje negde drugde, plovimo u nekoj vrsti grozničave tame, u kojoj se jedino mogu usredsrediti na to da pratim tvoja uputstva koja nas vode u dubinu zajedničkog zadovoljstva.

Ljubiš me u udubljenje na vratu, na mestu gde se sreće s grudima, uzimaš moje dojke u šake. Potom mi ljubiš bradavice. Ukrućile su se pod tvojim usnama. Ubacuješ dva prsta u mene i znam da možeš da osetiš koliko sam otečena. Ne mogu da se obuzdam, grabim ti ruku. „Molim te“, šapućem. „Želim da te jebem.“ Međutim, ruka ti ostaje gde je i počinješ polako da pomeraš prstima ukруг.

„Želim te u sebi“, kažem.

„Imaj poverenja u mene.“

Zvuk tvog dubokog i gladnog glasa u meni izaziva punoću, pritisak koji samo ti možeš osloboditi. Ili, možda niko nikad nije pokušao da bude ovako intiman s geografijom mog tela, kao ti.

Što je punoća koju osećam veća, to više želim da se izmigoljim. Borim se protiv poriva da ti izvučem ruku i neki molekul u meni se budi. Hoće li ispariti ili porasti, pitam se.

Prohujao je i trudim se da dođem do daha.

„Istraj“, šapućeš mi na uho.

Izvijam leđa i uranjam dublje u tebe. Tvoja brada grebe mi obraz, pecka me. Sad se molekul vraća i ovaj put se umnožava. Otvaram usta i dišem sve brže i jače.

„Imaj poverenja u mene“, kažeš. „Tako si blizu.“

Kukovi mi prate pokrete tvoje šake, podstiču te da pritisneš jače, ostaneš duže, da nastaviš sve dok se ne istopim pored tebe.

„Tako si blizu“, ponavljaš, kao da moje telo poznaješ bolje od mene.

Pokrećem se ka tebi sve dok ne osetim da ću se raspasti. „Svršiću.“ Ta objava daje dozvolu mom telu. Dozvoljavam glavi da padne unazad. Vrištim u pustinjsko nebo.

Smešiš se, gladno me ljubiš i tad shvatam da nismo završili.

Telo mi podrhtava. „Šta je to bilo?“, pitam.

Ti se samo smešiš, a između poljubaca me pitaš: „Mogu li da te jebem?“

Moje telo je tvoje. Možeš s njim raditi šta ti je volja. Klimam glavom i ponovo ležem na toplu vreću za spavanje, šireći noge za tebe dok mi butine još uvek podrhtavaju. Brzo ulaziš u mene i još si puniji. Skupljam se oko tebe, kao da te preklinjem da tu ostaneš. *Da nikad ne odeš.*

Grabiš mi šake i preplićemo prste, naslanjajući se na čvrsto tlo. „Gospode, osećaj je tako dobar“, šapućeš.

Prevrćem se preko tebe i opkoračujem te oko struka. I ti se pridizeš, držeći me za zadnjicu. Uzimaš mi dojku u usta, grickaš mi bradavicu, a potom je sisaš, kao da želiš da se izviniš. Podižem i spuštam kukove dok sve dublje ulaziš u mene. Pomeramo se zajedno, sve brže i brže.

Naginjem se unazad i osećam čudno golicanje na vratu. Toplo je. Pretoplo. Prelazim rukom preko tog osećaja.

Uspravljam se još više i usredsređujem na tebe. Usredsređujem se na naša tela, tvoju kožu na mojoj, na osećaj koji imam dok te jebem.

Sad osećam golicanje na obrazu. Podseća me na povetarac. Sklanjam ga potezom ruke. Pokrećem se ka tebi, ali uzajamni pritisak naših tela je nestao. Osećam čvrsto tlo pod sobom – ali ja sam na tebi, trebalo bi tebe da osećam, a ne tlo. Čudan, iritirajući povetarac vraća mi se na obraz i odvlači mi pažnju od tebe.

Spuštam pogled, ali ti okrećeš glavu. Ne mogu da ti vidim lice.

Čvrsto zatvaram oči i teram sebe da se vratim u sopstveno telo, u sve jače talase zadovoljstva. Očajnički želim da se vratim toplini koja postoji između nas.

Međutim, sad sam negde drugde.

Naglo otvaram oči. Zurim direktno u lice svog muža, koji spava pored mene. Nisam u šatoru niti pod zvezdama. U svojoj spavaćoj sobi sam, među izgužvanom posteljinom.

Toplina koju osećam nije moja sopstvena želja, već muževljevi dah na mom licu, vreo i ustajao. Kad god izdahne vazduh, proizvodi zvuk poput male pumpe za bicikl koja se muči da napumpa ogroman dušek.

Uranjam licem u jastuk, teram sebe da se vratim u san, u šator, u hladnu, zvezdanu noć.

Neuspešno. Sad sam budna.

Dallas, Teksas

SADA

Poglavlje 1

U našoj kući postoji soba u koju retko ulazimo. To je treća od tri spavaće sobe, mala i savršeno kockasta, soba u kojoj niko ne spava. To je takođe jedina soba koja još uvek ima tepih – debeo, svetlobež boje – koji je tu postavio prethodni vlasnik kuće.

Oliver i ja smo ušli ovde u potrazi za ukrasnim papirom, tek toliko da možemo da umotamo malu, plastičnu sirenu koju su on i moja ćerka Emi kupili za rođendan njene najbolje prijateljice. „Umotali bi ti je u radnji“, kažem. Ne mogu da se suzdržim. „Besplatno.“

On baca pogled ka pretrpanom ormanu. „Morali smo što pre da izađemo odatle, pre nego što Emi nešto marne.“

„Olivere.“ Smejem se. „To se desilo *jednom*. Pre skoro godinu dana.“ Kada je imala pet godina, naša ćerka je ukrala pakovanje žvaka u prodavnici, s pulta pored kase, a potom glumila nevinost u kolima, pokušavajući da naduva balon.

„Ona je lopov, Dajana. Hladnokrvan kleptoman.“ Oliver se smeši i izlazi iz sobe, ostavljajući me da tragam za papirom.

U početku smo Oliver i ja sanjali o tome da ova soba bude radni prostor za oboje. Premala je da bi on u njoj mogao da organizuje pravu radionicu, ali ima sjajno popodnevno svetlo i u nju može da stane sto za nacрте kakav je oduvek želeo. A ja bih imala prostora za stalak i boje.

Kada smo se prvi put upoznali, imala sam dvadeset šest godina i živela sam u Dalasu sa sedam cimera, u oronuloj kući za koju smo svi pokušavali da se pretvaramo da je umetnička kolonija. Zvali smo je Kooperacija, međutim, to je pre bila kuća za žurke koju niko nikad nije čistio. Jednom prilikom sam odlučno zalepila spisak obaveza s tabelom za potpisivanje, pomišljajući da će to nešto promeniti. Umesto da upišu svoje inicijale, moji cimeri su pored zadatka čišćenja toaleta upisivali *Metju Makonahi*, a pored čišćenja kuhinje: *Duh ser Aleka Ginisa*.

Tokom najvrelijeg dela leta, neko je ostavio sirovo meso u polomljenoj korpi za otpatke i izlegle su se larve, pa sam počela da čuvam hranu u svojoj sobi. U pojedina popodneva zabavljala bih se skicirajući kuću i svoje cimere, ulepšano i pomalo groteskno. Poslala sam neke crteže mom prijatelju Bariju u Santa Fe, a druge mojoj najboljoj prijateljici Ališi, koja je pohađala filmsku školu u Njujorku. Potpisivala sam ih pod imenom *Prljava Dajana* jer su moje preuveličane priče o prljavim avanturama u Kooperaciji užasavale Barija i zasmekavale Ališu. Oboje su odgovarali dugim, slatkim pismima, a Ališa je jednom poslala i čist kuhinjski sunđer na kom je bila zalepljena cedulja s rečima: „Trepni dvaput ukoliko treba da pošaljem pomoć.“

Onda sam jedno večer dobila trovanje hranom, verovatno od hrane za zaposlene u restoranu u kome sam radila kao konobarica, pa sam morala da povraćam u kupatilu Kooperacije u prizemlju. Moji cimeri su organizovali žurku, pa sam, ležeći na hladnom, popločanom podu, dok mi se duga, tamnoplava kosa lepila za znojavo lice, molila da povraćanje prestane jer su me gosti žurke preskakali kako bi koristili toalet. Dok sam bila sklupčana pored kade, primetila sam da su na njenoj ivici markerom ispisani grafiti.